

Arrest

nr. 87 416 van 12 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN OVERBEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 10 juni 1986 te Banjul. U bent van Serahule origine en u bent moslim. U bent opgegroeid in Kololi waar u ook school liep. In 2005 hield u het voor bekeken op de middelbare school maar u begon hierna lessen te volgen op een islamschool in Kololi. Uw vader is immers adjunct van de imam in Kololi en hecht bijgevolg erg veel belang aan religie. U volgde lessen in deze school tot 2011 waarna uw vader ervoor zorgde dat u aan de slag kon in een werkplaats waar u opgeleid werd als hersteller van allerlei technische toestellen. U speelde ook voetbal bij de lokale voetbalclub in Kololi die getraind werd door een Nigeriaanse coach. Deze coach, (S.S.), hielp u een betere speler worden, en gaf u een belangrijke rol in het team. De coach was echter ook homoseksueel en bood u geld aan in ruil voor seksueel contact. Alles begon op uw verjaardag op 10 juni 2011. U ging in op het aanbod van de coach omdat u het geld nodig had om

uw moeder te ondersteunen. Uw vader had immers ook een tweede vrouw, waardoor u zich verantwoordelijk voelde voor uw moeder en uw zussen. Telkens als u geld nodig had, stapte u naar de coach toe. Op 9 september 2011 speelde u met uw voetbalteam een wedstrijd in Barra, waar jullie eveneens de nacht zouden doorbrengen na de wedstrijd. Jullie wonnen deze wedstrijd, en bouwden een feestje nadien. Na het feestje zocht u de kamer op van uw coach om er de nacht door te brengen. Een van de spelers had dit echter opgemerkt, en de volgende morgen reageerden uw teammaats vol onbegrip. U kon ze echter overtuigen om het u te vergeven en vroeg hun om hetgeen gebeurd was stil te houden. De volgende dag kwam u thuis en wou u uw vader gaan groeten. Hij reageerde echter woedend en zei u dat u een schande voor de familie was. Hij sloot u gedurende twee dagen op in een stal. Het was uiteindelijk uw zus die u kwam bevrijden, en die u vertelde naar Brikama te gaan. In Brikama aangekomen contacteerde u uw oom, de broer van uw moeder, die u meenam naar zijn woning in Bakau. Hij had begrip voor wat u had gedaan omdat u het voor uw familie deed, en hij zocht eveneens een job voor u in Bakau, in een restaurant, waar u op 24 oktober 2011 begon te werken. In dit restaurant ontmoette u twee Spanjaarden waarmee u bevriend raakte. In februari 2012 kwamen deze twee Spanjaarden, (M.) en (A.), nogmaals op vakantie in Gambia. U ontdekte dat beiden homoseksueel waren, en u had eveneens seks met hen. In ruil gaven ze u wat geld om u en uw familie te helpen. Na uw problemen met uw vader, had uw moeder immers het huis van uw vader verlaten en woonde ze alleen met uw jongere zussen. Op 18 februari 2012 nodigden de twee Spanjaarden (M.) en (A.) u uit in de kamer van hun hotel. U trof er nog vier andere Gambianen aan die eveneens uitgenodigd waren. Diezelfde avond vielen politieagenten binnen die jullie betrapten en jullie vervolgens arresteerden. U werd vervolgens naar het politiebureau overgebracht waar u samen met de andere Gambianen werd opgesloten in de cel. U raakte aan de praat met een van de agenten en kon hem overtuigen contact op te nemen met uw oom. Uw oom betaalde vervolgens een som geld aan deze agent waarop u na twee dagen werd vrijgelaten. U trok naar Yundum waar u drie weken bij een vriend van uw oom verbleef. Ondertussen regelde uw oom uw vlucht naar het buitenland. Op 13 maart 2012 nam u het vliegtuig samen met een smokkelaar naar België waar u de volgende dag aankwam. Op 15 maart 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vervolging vreest door de Gambiaanse autoriteiten omwille van uw homoseksuele activiteiten met uw Nigeriaanse voetbalcoach en twee Spaanse toeristen, maar volgende bedenkingen dienen gemaakt te worden bij uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Vooreerst kunnen enkele bedenkingen gemaakt worden bij uw al dan niet beweerde homoseksuele geaardheid. Hierbij dient ten eerste aangemerkt te worden dat u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u vreest geëxecuteerd te worden in uw land van herkomst omwille van uw homoseksuele geaardheid (zie vragenlijst CGVS, dd.20 maart 2012, p.3, administratief dossier). Tijdens uw gehoor voor het CGVS geeft u aan dat uw Nigeriaanse voetbalcoach u benaderde en dat hij u geld gaf in ruil voor seksueel contact met hem (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaart dat dit voor het eerst gebeurde op uw verjaardag in 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U beweert verder dat u het deed omdat u het geld kon gebruiken om uw moeder te ondersteunen, maar dat uw vader op een dag in september 2011 ontdekte wat u deed waarop hij u opsloot in een stal (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Twee dagen later werd u echter bevrijd door uw zus, waarop u naar een oom ging in Bakau die voor u een job regelde in een lokaal restaurant (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaart dat u in dit restaurant twee Spaanse toeristen ontmoette, met wie u bevriend raakte en die homoseksueel bleken te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Uiteindelijk beweert u eveneens seksueel contact met deze twee Spaanse toeristen te hebben gehad en dat zij u in ruil wat geld gaven omdat ze wisten dat u het nodig had (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Wanneer u in eerste instantie tijdens het gehoor gevraagd wordt of u zichzelf als homoseksueel beschouwt, of dat u enkel seksuele contacten met mannen had in Gambia omwille van het geld, antwoordt u nogal ontwijkend dat u nog nooit seksueel contact had gehad met vrouwen, omdat het niet mag volgens uw religie, en dat u het niet deed met andere Gambianen, en dat u er geen plezier aan beleefde (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Gevraagd of u het dan voor het geld deed, antwoordt u positief (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Naar aanleiding van deze laatste verklaringen kunnen toch al enkele vragen gesteld worden bij uw beweerde homoseksuele geaardheid zoals u het voor de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde. U laat via deze antwoorden toch uitschijnen dat u het deed voor het geld, en dat u geen plezier beleefde aan de beweerde seksuele contacten met uw coach en de twee Spaanse toeristen. Het zijn echter vooral enkele verklaringen later tijdens het gehoor die deze eerste beschouwingen bevestigen. Wat later

tijdens het gehoor wordt u immers nogmaals gevraagd waarom u dergelijke seksuele contacten had, waarop u antwoordt dat u er niet van hield, dat uw moeder alleen was, dat u de enige zoon was, en dat u er daarom in beland bent (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U voegt eraan toe dat u zichzelf ertoe gedwongen hebt ervan te houden, maar dat u er nooit plezier aan beleefd heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Vervolgens wordt u nogmaals expliciet gevraagd of u zich al dan niet als homoseksueel beschouwt, waarop u merkwaardig genoeg antwoordt dat u zich als homoseksueel beschouwt, maar dat u het wil veranderen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of u er ooit aan had gedacht dat u homoseksueel zou kunnen zijn, voordat u seksueel contact had met uw voetbalcoach, antwoordt u van niet, en verklaart u dat u erin gerold bent via uw coach (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw verklaringen betreffende uw vermeende homoseksualiteit zijn bijgevolg in eerste instantie niet erg eenduidig te noemen. Wanneer echter dieper wordt ingegaan op uw beweerde homoseksualiteit, en u hierover meer vragen worden gesteld tijdens het gehoor, blijkt toch dat uw beweerde homoseksuele geaardheid niet geloofwaardig is. U verklaart tijdens het gehoor immers dat u, voordat u seksueel contact had met uw coach, een relatie had met een meisje op wie u verliefd was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd of u ooit dergelijke gevoelens heeft gehad voor jongens of mannen, antwoordt u van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vervolgens wordt u gevraagd of u zich kan voorstellen dat u ooit verliefd zou kunnen worden op een man, zoals u verliefd was op het buurmeisje waarmee u een relatie had, waarop u antwoordt dat u denkt van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Later tijdens het gehoor heeft u het ook over 'natuurlijke' homoseksuelen die in het restaurant kwamen waar u werkte in Bakau (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd wat u met 'natuurlijke' homoseksuelen bedoelt, verklaart u dat ze het voor hun plezier deden en dat je aan hun vrouwelijke manieren kon merken dat ze homo waren (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd wordt of u zichzelf ook als een 'natuurlijke' homoseksueel beschouwt, antwoordt u van niet, dat u het wel deed, maar in het geheim (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wat uw beweerde homoseksualiteit vooral ondermijnt, is uw bewering tijdens het gehoor – wanneer het beweerde seksueel contact met de twee Spanjaarden ter sprake komt – dat u zichzelf gedwongen heeft, dat u er geen plezier aan beleefde, dat u het voor hen deed, en dat er niets beter is dan een vrouw hebben in je leven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Vooral deze laatste verklaring kan opmerkelijk genoemd worden. Nogmaals gevraagd of u zichzelf als homoseksueel beschouwt, antwoordt u dat u er niet mee wil doorgaan en dat u gevoelens wil hebben met vrouwen. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoe u de toekomst ziet, met een man of een vrouw, antwoordt u met een vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Later tijdens het gehoor vraagt de interviewer uitdrukkelijk of u homoseksuele contacten had in Gambia om uw moeder te helpen, waarop u antwoordt dat dit inderdaad de reden was (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaart verder dat u wel geld verdiende in het restaurant waar u werkte, maar dat het salaris niet voldoende was, waardoor de Spaanse toeristen u ook geld toestopten (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U herhaalt later tijdens het gehoor nogmaals – wanneer u gevraagd wordt hoe u uw homoseksuele contacten verzoende met uw geloof – dat u het voor uw moeder deed, en dat u zich daarom niet schuldig voelde (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uit al deze verklaringen komt naar voren dat u homoseksuele contacten, die u beweert te hebben gehad in uw land van herkomst, had omwille van financiële redenen, en niet omwille van uw vermeende homoseksuele geaardheid. U verklaart immers zelf meermaals tijdens het gehoor dat u het voor het geld deed, en dat u er hoegenaamd geen plezier aan beleefde. Verder verklaart u dat u nooit enige gevoelens voor mannen heeft gekend, dat u nooit een relatie heeft gehad met een man en dat er niets beter is dan een vrouw te hebben in je leven. U verklaarde eveneens dat u er nooit aan had gedacht dat u op een man zou kunnen vallen, voordat de contacten met uw coach begonnen, en eveneens dat u zich in de toekomst met een vrouw ziet op relationeel gebied, en niet met een man. Ondanks de niet altijd even eenduidige antwoorden over uw homoseksuele geaardheid tijdens het gehoor, leiden bovenstaande vaststellingen ertoe te kunnen stellen dat uit uw verklaringen afgeleid kan worden dat u niet homoseksueel blijkt te zijn, zoals u nochtans wel aangaf tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat u seksuele contacten zou hebben gehad met uw voetbalcoach en twee Spaanse toeristen louter uit opportunistische redenen, met name omdat u uw moeder financieel wilde ondersteunen. Bovendien, zelfs indien u uitdrukkelijk zou beweren of beweerd hebben dat u homoseksueel zou zijn, zijn de voorgaande bemerkingen en vaststellingen van die aard dat ze uw beweerde homoseksualiteit in het geheel ondermijnen. Uw verklaringen omtrent de beleving en de ontdekking van uw beweerde homoseksualiteit zouden in dat geval immers hoegenaamd niet doorleefd en overtuigend te noemen kunnen zijn.

Verder legde u tijdens het gehoor een aantal verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Gambiaanse autoriteiten in het gedrang brengen. U verklaart immers dat de twee Spaanse toeristen u op 18 februari 2012, onafhankelijkheidsdag in Gambia, meevroegen naar de kamer van hun hotel waar ze verbleven, om daar het feestje verder te zetten (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U beweert dat u op hun uitnodiging zou zijn ingegaan maar dat u in hun kamer nog vier andere Gambianen aantrof die eveneens homoseksueel bleken te zijn (zie

gehoorverslag CGVS, p.5). Wat later die avond of nacht zouden agenten in burger jullie kamer zijn binnengevallen en jullie gearresteerd hebben, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaart verder dat u samen met de vier Gambianen zou zijn opgesloten in het politiebureau, en dat de Spaanse toeristen mochten gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uw verklaringen over deze vermeende problemen met de Gambiaanse autoriteiten zijn echter in die mate vaag dat ze in twijfel kunnen worden getrokken. Wanneer u gevraagd wordt naar de andere Gambiaanse mannen die samen met u in de kamer waren met de twee Spaanse toeristen, en die samen met u zouden gearresteerd zijn, en bovendien samen met u zouden opgesloten zijn in een cel (zie gehoorverslag CGVS, p.6), antwoordt u dat u niet weet wie ze waren, en dat u hun namen niet heeft gevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft aan geen idee te hebben hoe deze Gambianen op de kamer van de twee Spaanse toeristen zijn beland of hoe deze elkaar kenden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U weet evenmin wat er gebeurd is met de Spaanse toeristen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Verder kunnen er ook nog enkele pertinente opmerkingen gemaakt worden betreffende uw beweerde ontsnapping of vrijlating uit de politiecel. U verklaart dat u in uw cel op een nacht aan de praat raakte met een van de aanwezige agenten, en dat u hem op die manier kon overtuigen dat hij contact zou opnemen met uw oom, die er vervolgens voor gezorgd zou hebben dat u vrijgelaten werd via een akkoord met de agent in kwestie (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U blijkt echter geen idee te hebben op welke manier uw oom erin geslaagd is u vrij te krijgen of hoeveel geld hij heeft moeten betalen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U kent evenmin de naam van de agent die u zou hebben geholpen en met wie u aan de praat zou zijn geraakt (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). Gevraagd of de andere Gambianen, die samen met u waren opgepakt en die samen met u in een cel zaten, zoals u verklaarde tijdens het gehoor, niet met diezelfde agent hadden gepraat, of dat ze uw gesprek met de agent niet hadden opgevangen, antwoordt u dat er in Gambia vele lokale talen zijn, en dat u uw lokale taal met de agent sprak, en dat u hem op die manier uw situatie uitlegde (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd welke taal uw Gambiaanse celgenoten spraken, moet u het antwoord echter schuldig blijven, wat toch opmerkelijk is aangezien u in uw vorige antwoord liet uitschijnen dat u in uw lokale taal zou hebben gesproken met de agent in kwestie opdat uw celgenoten u niet zouden begrijpen.

Uw verklaringen betreffende uw problemen die u zou hebben gekend met de Gambiaanse autoriteiten omwille van uw vermeende seksuele activiteiten met twee Spaanse toeristen zijn bijgevolg erg vaag en absoluut niet overtuigend te noemen. Aangezien ook geen geloof wordt gehecht aan uw homoseksuele geaardheid haalt u geen enkel geldend element meer aan dat wijst op een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U legt tenslotte uw Gambiaanse identiteitskaart voor, maar uw identiteit of nationaliteit worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Eveneens legt u enkele algemene internetartikelen voor die de problematische situatie van homoseksuelen in Gambia moeten aantonen, maar het betreffen slechts algemene artikelen, waar uw naam niet in voorkomt, en die niets zeggen over uw vermeende persoonlijke problemen in Gambia, zodat ze niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Hij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, rechtsleer en het “*Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*” van UNHCR.

Verzoeker citeert een aantal van de verklaringen die hij aflegde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en voert aan dat hieruit voornamelijk blijkt dat hij met schaamte sprak over zijn homoseksuele activiteiten en zich niet durft te uiten. Verweerder gaat volgens hem voorbij aan het gegeven dat hij opgroeide in een uiterst religieuze familie, dat zijn religie homoseksualiteit afkeurt en dat hij leefde in een land waarin homoseksualiteit strafbaar is. Hij handelde steeds in verborgenheid en vergoelijkte zijn homoseksuele activiteiten ten aanzien van zijn naasten door te stellen dat hij het enkel deed om financiële redenen. Bij verweerder trachtte verzoeker zijn homoseksuele activiteiten nog steeds op deze manier te verdedigen, door te stellen dat hij deze voerde voor het geld en niet uit plezier. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij er wel degelijk van hield, dat hij het contact plezierig vond en dat hij de Spanjaarden zelf meedeelde homo te zijn. Hij wil deze gevoelens echter veranderen, wil zijn geaardheid niet aanvaarden en ontkent daarom homoseksueel te zijn. Deze verklaringen zijn niet in strijd met algemeen bekende feiten en met de onzekerheid waarmee homoseksuelen 'uit de kast komen'. Verzoeker benadrukt dat niet getwijfeld wordt aan zijn homoseksuele activiteiten met zijn trainer en de twee Spanjaarden.

Verzoeker volhardt in zijn verklaring dat hij de Gambianen die samen met hem aanwezig waren bij de Spanjaarden en werden gearresteerd niet kent en hun namen niet vroeg. Dit hoeft niet te verbazen. Zelf was hij ook niet geneigd zich kenbaar te maken. Homoseksualiteit is strafbaar in Gambia zodat homoseksuelen er voorzichtig omgaan met hun contacten met andere homoseksuelen. Toen verzoeker in de cel zat negeerde hij voorts de andere Gambianen. Hij wou met hen geen contact, zit nog in de ontkennende fase en wil zich niet publiek vereenzelvigen met andere homoseksuelen. Tot op heden is het niet evident zich met zijn geaardheid te verzoenen. Omtrent zijn vrijlating uit de cel kan verzoeker niet meer informatie geven dan hetgeen hij verklaarde bij het CGVS. Zijn oom wou hem geen details geven. Tevens had deze enige vorm van schaamte omwille van zijn activiteiten. Dat hij de naam niet kent van de agent die hem hielp bij zijn ontsnapping is niet vreemd aangezien deze zelf een risico nam, niet in opspraak wilde komen en zijn identiteit omwille van zijn eigen veiligheid niet kenbaar maakte.

Verzoeker herhaalt dat zijn verklaringen in de Gambiaanse context moeten worden beoordeeld. Verweerder heeft de discriminatoire en strafrechtelijke context van homoseksualiteit in Gambia verwaarloosd. Verzoeker voegt inzake deze context algemene informatie bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-5). Ook al wordt aangenomen dat hij om louter financiële overwegingen homoseksuele activiteiten onderhield, dan nog maakt dit zijn vrees niet minder gegrond.

Aangezien verzoeker de Gambiaanse autoriteiten vreest is het uitgesloten dat hij in zijn land bescherming zal kunnen genieten.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit verzoekers verklaringen bij het CGVS blijkt dat niet kan worden aangenomen dat hij homoseksueel is. Zo stelde hij omtrent zijn homoseksuele contacten met zijn coach, i.e. zijn eerste homoseksuele ervaring: "eerst vond ik het niet leuk, maar hij gaf me geld (...)". Even verder verklaarde hij dat hij voor

deze contacten nooit had gedacht dat hij homo zou kunnen zijn, stelde hij opnieuw hiervan eerst niet te hebben gehouden en gaf hij aan: *“maar dan werd ik het gewoon (...)”*. Gevraagd hoe het begon met zijn coach, gaf hij verder aan: *“Hij gaf me veel geld, hij zei dat het iets normaal was, en hij praatte er veel over, en later dacht ik aan het geld, maar eerst hield ik er niet van”*. Later tijdens het gehoor bevestigde verzoeker nogmaals uitdrukkelijk dat hij enkel seks had met zijn coach als hij geld nodig had, dat hij met deze persoon louter omwille van geld seks had en dat hij het niet deed voor het plezier (administratief dossier, stuk 4, p.5, 7-9). Ook wanneer aan verzoeker werd gevraagd of hij zichzelf beschouwt als homo, gaf hij duidelijk aan dat hij aan de homoseksuele contacten die hij had geen plezier had. Bovendien bevestigde hij nogmaals uitdrukkelijk dat hij het deed voor het geld (*ibid.*, p.6-7). Omtrent zijn homoseksuele contacten met de Spanjaarden verklaarde verzoeker: *“Ik hiel er niet van, mijn moeder was alleen, ik ben de enige zoon, zo ben ik er in beland, het was eerst mijn coach...”*. Vervolgens stelde hij, gevraagd of hij er niet van hield: *“Ik heb mezelf gedwongen om ervan te houden, maar het was niet met plezier. Ik heb er nooit plezier aan beleefd”*. Even verder gaf verzoeker plots aan zichzelf wel degelijk als homoseksueel te beschouwen doch dit te willen veranderen, hetgeen bezwaarlijk met voorgaande verklaringen kan worden gerijmd (*ibid.*, p.7). Verzoeker stelde daarenboven gedurende een jaar een relatie te hebben gehad met een buurmeisje en op dit meisje ook verliefd te zijn geweest. Voor mannen stelde hij dergelijke gevoelens van verliefdheid echter nooit te hebben gehad. Bovendien bleek hij zich zelfs niet te kunnen voorstellen dat hij ooit verliefd zou kunnen worden op een man zoals hij verliefd was op zijn buurmeisje (*ibid.*, p.8). Wanneer werd gevraagd of hij verliefd was op de twee Spanjaarden, de personen met wie hij, naast zijn coach, homoseksuele contacten zou hebben gehad, antwoordde hij dan ook: *“Ik heb mezelf gedwongen, maar het was geen plezier... Voor mij was het geen plezier, ik deed het voor hen, er is niets beter dan een vrouw hebben in je leven”*. Nogmaals gevraagd of hij zichzelf dan beschouwt als homoseksueel, antwoordde hij: *“Ik wil gevoelens hebben voor vrouwen, ik wil er niet mee doorgaan...”* en gaf hij aan dat hij zijn toekomst ziet met een vrouw. Verder maakte hij het onderscheid tussen hem zelf en personen die hij omschreef als ‘natuurlijke homo’s’, gaf hij aan dat deze mensen het wel voor hun plezier doen en stelde hij dat hij zo niet was (*ibid.*, p.10). Tevens bevestigde hij andermaal uitdrukkelijk dat hij homoseksuele contacten had om zijn moeder te helpen. Voorts stelde hij, gevraagd hoe hij deze contacten kon verzoenen met zijn geloof: *“(...) ik deed het niet voor mijn plezier, in mijn geloof telt het wat in je hart is, en ik deed het voor mijn moeder, volgens ons geloof moeten we onze moeder helpen... Ik voelde me niet schuldig”* (*ibid.*, p.11).

Dat verzoeker, zoals hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, nog worstelt met zijn geaardheid en deze nog niet heeft aanvaard, kan gelet op voormelde verklaringen niet worden aangenomen. Hieruit blijkt duidelijk dat de homoseksuele contacten die hij onderhield werden ingegeven door louter pecuniaire redenen, dat hij hieraan geen plezier beleefde en dat hij nooit gevoelens kende voor of verliefd was op een man. Tevens blijkt hieruit dat hij zich zelfs niet kon voorstellen dat hij verliefd zou worden op een man, dat hij niets beter vond dan een vrouw hebben in je leven en dat hij zichzelf een toekomst toedichtte met een vrouw; bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker homoseksueel is. Dat zijn verklaringen zouden zijn ingegeven door de context in zijn land, door schaamte en door het feit dat hij zich tegenover verweerder niet durfde te uiten kan evenmin worden aangenomen. Niet enkel gaf hij eerder, in de vragenlijst, wel eenduidig aan: *“Ik vrees om geëxecuteerd te worden wegens mijn homoseksuele aard”* (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, p.3), doch tevens impliceert het zich wenden tot de autoriteiten van een bepaald land om bescherming te verkrijgen het nodige vertrouwen in deze autoriteiten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag derhalve redelijkerwijze worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties in vertrouwen neemt en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker deze elementen die de directe aanleiding vormen voor zijn vertrek uit het land van herkomst. Verzoeker brengt evenmin enig element bij waaruit zou blijken dat hij worstelt met zijn geaardheid of dat hij actief is binnen de homo-gemeenschap in België.

Verzoeker bleek voorts niet te weten of er in Gambia een wet of een wetsartikel bestaat dat het onderhouden van homoseksuele contacten verbiedt. Evenmin bleek hij, naast de coach en twee Spanjaarden met wie hij seks zou hebben gehad, andere homoseksuelen te kennen. Hoe homoseksuelen elkaar leren kennen in Gambia en hoe hij wist of iemand homoseksueel was kon hij evenmin aangeven. Verzoeker bleek verder geen andere homoseksuelen met problemen te kennen, en dit ondanks dat het volgens hem groot nieuws was wanneer een homoseksueel werd gearresteerd en dat hij via het nieuws zou hebben vernomen dat sommige homoseksuelen werden opgepakt. Wat er met deze gearresteerde homoseksuelen gebeurde wist hij evenmin (*ibid.*, p.11-12). Van iemand die beweert homoseksuele contacten te hebben gehad in een land als Gambia, waar dergelijke contacten gepaard gaan met de nodige risico's, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn omtrent het voorgaande.

Verzoeker legde daarenboven vage en weinig aannemelijke verklaringen af aangaande de problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten. Zo legde hij vage verklaringen af omtrent de twee Spanjaarden met wie hij seksuele contacten zou hebben gehad en op wiens kamer hij en een aantal anderen zouden zijn betrappt op homoseksuele betrekkingen. Hij wist immers niet of deze twee een koppel vormden en of zij al dan niet vaak in Gambia op vakantie kwamen (*ibid.*, p.7). Voorts is het niet geloofwaardig dat verzoeker en de twee Spanjaarden, wanneer zij samen met nog vier andere Gambianen homoseksuele contacten onderhielden in de kamer van de Spanjaarden, daarbij de deur niet zouden hebben gesloten, en dit gelet op het homofobe klimaat dat in Gambia heerst (*ibid.*, p.5). Daarenboven bleek verzoeker de naam te kunnen geven van geen van de vier Gambianen die samen met hem aanwezig waren in de kamer van de twee Spanjaarden, aldaar samen met hem werden betrappt en gedurende verscheidene dagen samen met hem in één cel werden opgesloten. Hij zou met hen noch in de kamer van de Spanjaarden, noch in de gevangenis hebben gesproken (*ibid.*, p.6). Dat hij enerzijds verklaart samen met deze Gambianen te hebben deelgenomen aan een 'afterparty' waar zij homoseksuele contacten onderhielden en samen te zijn gearresteerd en gedetineerd, kon anderzijds redelijkerwijze worden verwacht dat hij minstens de namen van deze personen zou kunnen geven. Dat homoseksuelen in Gambia omzichtig tewerk moeten gaan doet hieraan geenszins afbreuk, wel integendeel. Bovendien kan deze uitleg niet verklaren waarom verzoeker, nadat hij samen met de vier Gambianen werd gearresteerd en gedetineerd, nog steeds hun naam niet vroeg. Verzoeker legde daarenboven, zo blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, incoherente verklaringen af omtrent de taal die de vier Gambianen spraken, daar waar hij enerzijds liet uitschijnen dat hij met de agent die hem hielp bij zijn ontsnapping zijn lokale taal sprak om te vermijden dat de Gambianen het gesprek konden opvangen terwijl hij anderzijds verklaarde niet te weten welke taal of talen de Gambianen spraken. Bovendien kon verzoeker in het geheel niet preciseren op welke wijze zijn oom erin slaagde om hem vrij te krijgen of hoeveel deze voor zijn vrijlating zou hebben betaald. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat hij zich hierover zou hebben geïnformeerd wanneer zijn oom hem naar diens vriend in Yundum bracht en hem aldaar kwam bezoeken (*ibid.*, p.6; administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, p.2). Waarom zijn oom hierover geen verdere informatie zou hebben willen verstrekken kan niet worden ingezien aangezien deze wel bereid bleek hem te helpen ontsnappen en zijn verdere vlucht te regelen. Hoe dan ook doet de *post factum* bewering dat zijn oom geen details wilde geven en zich schaamde aan het voorgaande geen afbreuk aangezien, ondanks dat dit van hem kon worden verwacht, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zelfs maar zou hebben getracht zich te informeren over hoe hij vrijkwam. Daarenboven bleek hij de naam niet te kennen van de agent die hem zou hebben geholpen bij zijn ontsnapping. Verzoeker tracht ook deze onwetendheid ten onrechte te vergoelijken. Hij verklaarde zelf deze agent in vertrouwen te hebben genomen en hem zijn problemen te hebben uitgelegd. Dat hij dit zou doen zonder diens identiteit zelfs maar te kennen is niet aannemelijk (administratief dossier, stuk 4, p.12).

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en nog des te meer klemmt daar hij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij niet preciseren of zijn oom betaalde voor zijn reis, wist hij de naam niet van de smokkelaar die hem naar België begeleidde en kon hij evenmin preciseren welke gegevens waren opgenomen in het paspoort dat hij voor zijn reis zou hebben gebruikt (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.34).

Bovendien verklaarde verzoeker dat hij nog in contact staat met zijn moeder in zijn land van herkomst doch bleek hij haar niets te hebben gevraagd over de evolutie van zijn problemen, daar waar hij, gevraagd of zij iets vertelde over zijn problemen, antwoordde: "*Neen we praten nooit over mijn problemen*" en hij tevens onwetend bleek over het verdere lot van de Spanjaarden en de Gambianen die samen met hem werden gearresteerd (administratief dossier, stuk 4, p.3, 6, 12). Nochtans kan van een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging, worden verwacht dat deze tracht zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker homoseksueel geaard is, dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn homoseksuele activiteiten en dat, zo aan deze activiteiten toch enig geloof zou kunnen worden gehecht, de problemen die hieruit zouden zijn voortgesproten niet aannemelijk zijn.

De bijgebrachte stukken vermogen niet aan het voorgaande afbreuk te doen. Verzoekers identiteitskaart bevat slechts een aantal identiteitsgegevens doch bevat geen gegevens die betrekking hebben op zijn asielrelaas (administratief dossier, stuk 11: documenten). De neergelegde informatie, zoals opgenomen in het administratief dossier (*ibid.*) en zoals bij het verzoekschrift gevoegd (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlagen 3-5), is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoekers persoon en volstaat geenszins om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou worden bedreigd en vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)”* en de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij betoogt dat zijn afkomst en homoseksuele activiteiten niet worden betwijfeld. Verweerder argumenteert onvoldoende waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Homoseksualiteit is strafbaar in Gambia, homoseksuelen worden er gediscrimineerd, riskeren er een lange gevangenisstraf, onmenselijke en vernederende behandeling en kunnen zich niet uiten en niet zichzelf zijn. Verzoeker onderdrukt zijn homoseksuele gevoelens en wil ze veranderen. Verplicht worden zichzelf te verloochenen is niet menselijk.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn hij geschonden acht of op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub 2.2.*

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing onvoldoende motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus mist feitelijke grondslag. Uit deze beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de hierin opgenomen motieven heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus onvoldoende is gemotiveerd.

Verzoeker beroept zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub 2.2.* gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS